У пошані до піонерів — лицем до молоді!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N.J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюзу: 435-8740
— Тел. з Ню Йорку: —
BArcly: 7-4125
УНСоюзу: BArcly 7-5837

РІК LXXVII. Ч. 6. TWO SECTIONS (SECTION 1) ДЖЕРЗІ СИТІ І НЮ ЙОРК, СУБОТА, 10-го СІЧНЯ (JANUARY) 1970 No. 6. VOL. LXXVII.

Короткі вісті

П'ятниця, 9 січня 1970

В АМЕРИЦІ

СЕКРЕТАР РІЛЬНИЦТВА КЛІФФОРД ГАРДІН зарядив, щоб у 211-ох нових дистриктах видавали харчову допомогу на харчові марки. Це могло статися тому, що Конґрес збільшив фонди на цю допомогу з запропонованих 343 мільйонів до 610 мільйонів дол. Секретар рільництва сказав „Ми могли призначити цю допомогу всім тим, які про неї просили, бо її потребують". Нові райони, що користатимуть із цієї допомоги, знаходяться в таких стейтах, як Каліфорнія й Ню Йорк, де є великі міські метрополії, і в сільських парохіях в стейті Луїзіяна. В місті Ню Йорк численні родини й особи користатимуть із допомоги харчовими картками.

ПУБЛІЧНА ОПІНІЯ ПОДІЛЕНА ЩОДО справедливости й чесности подавання вісток телевізійними стаціями та часописами. Аґенція досліду публічної опінії д-ра Дж. Геллупа перевела опитування і ствердила, що 40 відсотків опитуваних гадають, що телевізійні стації „чесно" подають вістки своїм глядачам і слухачам, але 42 відсотки опитуваних підтримують віце - президента Еґню, який недавно твердив, що телевізійні стації однобічно інформують американський нарід про працю республіканського Уряду. 37 відсотків опитуваних хвалять часописи за те, що справедливо інформують читачів, а 45 відсотків ганять пресу за однобічні інформації.

ПРЕДСТАВНИК БІЛОГО ДОМУ ПОВІДОМИВ, що Уряд ЗСА старається заключити договори з трьома державами: Францією, Туреччиною й Мехіко в справі ліквідації наркотика героїни. З Францією вже заключено договір, згідно з яким французька влада в районі міста Марсилії не дозволятиме на це, щоб там „продукували" наркотик героїну з окремої породи конопель, які привозять туди з Туреччини. Идуть переговори в цій справі з Туреччиною, але їх важко буде докінчити в бажаному для ЗСА напрямі, бо в Туреччині здавна і то законно плекають цю рослинну культуру, що з неї продукують героїну. Подібні переговори докінчуються в Мехіко.

ОКРЕМА ГРУПА ФАХІВЦІВ МАЄ ДОСЛІДЖУВАТИ, чому людський організм відкидає чужі тіла, і внаслідок цього не вдаються перещеплювання серця. Коли б не то, в ЗСА річно могло б відбуватися коло 12,000 перещеплювань серця. Тяжко є мати доволі дателів серця; сподіваються, що вдасться винайти штучне серце, яке можна буде вщеплювати людині. Мають надію і на те, що можна буде перещеплювати людям тваринні серця. Перше серце перещеплю в 1967 році в Південній Африці. До 1-го січня 1970 р. перещеплено 150 серць, з чого живе тільки 21 пацієнт. 13 пацієнтів жили довше як рік із чужим серцем. Пересічні кошти перещеплення становлять 18.700 долярів.

АСИСТЕНТ СЕКРЕТАРЯ ПРАЦІ Джером М. Розов передбачає, що в 1970-их роках число робітних сил в цій країні збільшиться на 15 мільйонів, але не треба цим тривожитися, бо і запотребування на робітні сили буде таке велике, що всі зможуть мати працю. Найбільше запотребування на працю буде серед керівників та інструкторів у віці між 30 до 45 років життя. На думку Джерома М. Розова число робітних сил ЗСА в 1980-му році становитиме коло 100 мільйонів, в тому 36 мільйонів жінок і 12 мільйонів небілих. Розов промовляв на зборах делеґатів Американського Товариства Керівників в готелі „Валдорф-Асторія" в Ню Йорку.

У СВІТІ

ПАПА ПАВЛО VI КРИТИКУВАВ у своїй промові до вірних в минулу середу 7 січня ц. р. однаково лібералів, які хочуть переводити негайно якнайбільші реформи в Католицькій Церкві, як і консерватистів, невдоволених реформами, що прийшли внаслідку рекомендацій Другого Ватиканського Собору. Папа не згадав у своїй промові Голляндської Церковної Ради, яка в тому самому дні великою більшістю голосів виступила проти обов'язкового целібату й заборони жінкам виконувати душпастирські функції.

ФРАНЦУЗЬКИЙ УРЯД ПРИЗНАВ, що він переговорює з Лібією про продаж їй зброї і амуніції на поважну суму, але не виявив подробиць. Французькі урядові кола приписують ізраїльським впливам кампанію англійської преси проти постачання Францією зброї арабським країнам. Американський амбасадор у Парижі Сарджент Шрайвер запитував офіційно французького міністра закордонних справ Моріса Шумана про ту французько-лібійську трансакцію. Припускають, що ця справа вирине під час візити французького президента Жоржа Помпіду у Білому Домі в лютому ц. р.

В ІЗРАЇЛІ ВИЯВИЛИ змову проти життя військового міністра генерала Моше Даяна. Одноокий ізраїльський міністер, який є національним героєм жидів, є водночас найбільш зненавидженою фігурою в арабському світі. Арештовано 6-ох молодих арабів, які плянували перевести вибух навантаженого динамітом автомобілю перед кавярнею в Тель Авіві, до якої звик ходити Моше Даян. Між змовниками був також кельнер тієї каварні, який знав звички ізраїльського міністра. Розправа проти змовників відбудеться 2 лютого ц. р. в місті Газі.

МАРШАЛ ГЕОРГІЙ ЖУКОВ ОПРИЛЮДНИВ у московському „Комуністі" статтю, в якій критикує західніх військових істориків, що вони приписують перемоги совєтських військ у другій світовій війні головно їх чисельній перевазі, а не хистові совєтського командування і бойовому духові совєтського вояка.

ЗСА ПЕРЕДАЛИ Пакістанові свою велику летунську базу в Вадбарі, недалеко совєтського кордону, звідкіля вилітали американські „шпигунські" літаки „У-2" над совєтську територію. Коли 1 травня 1960 р. совєтська протилетунська ракета збила такий „шпигунський" лістак Ґері Паверса — СССР заклав протест в Пакістані проти тієї американської бази і Пакістан відмовився відновити умову з ЗСА, яка виґасла в минулому році.

У ЛИВАНІ ЗМІНИЛИ головного командира ливанської армії генерала Еміля Бустані, зробивши його жертвенним козлом за успішні ізраїльські рейди й налети проти ливанської території. Ген. Бустані підписав був в Каїро в листопаді мин. року договір, який запевнив більшу свободу рухів протиізраїльським терористично - партизанським організаціям. На його місце прийшов буцім-то „твердіший" ген. Жан Ньсім.

ПРОГОЛОШЕННЯ КОНВЕНЦІЙНОЇ КАМПАНІЇ

ЗА ДАЛЬШИЙ РІСТ УНСОЮЗУ ТА ЗАКЛИК ДО АКТИВНОЇ УЧАСТИ В НІЙ

СОЮЗОВІ ДІЯЧІ!

За нами важливий ЮВІЛЕЙНИЙ РІК, а перед нами ще важливіший РІК КОНВЕНЦІЙНИЙ.

Минулий Ювілейний Рік був новим межовим стовпом в історичному розвитку Українського Народного Союзу і знову та ще вимовніше потвердив давню істину, що ця найстарша і наймогутніша українська установа в Новому Світі таки справді і в кожному відношенні є Українською Заморською Твердинею. Найвищі церковні і державні достойники Америки і Канади були членами Почесного Ювілейного Комітету УНС та висловили найвищі признання і подив до праці і ролі УНСоюзу в житті і розвитку українців в Новому Світі та в їх зусиллях допомогти українському народові на рідній землі в його змаганнях до волі і незалежности.

В тому Ювілейному Році УНСоюз записав нову світлу сторінку своєї всебічної служби народові. Ювілейні святкування в Ню Йорку, Шамокіні, Дауфині та багатьох інших містах Америки і Канади, включно з прем'єрою опери „Анна Ярославна", завершення підготови другого тому монументальної Англомовної Енциклопедії Українознавства, найактивніша участь союзових діячів і членів в нашому релігійно-церковному, громадському, культурному і господарському розвитку нашої спільноти під ювілейним кличем: „У ПОШАНІ ДО ПІОНЕРІВ — ЛИЦЕМ ДО МОЛОДІ!" створили нові передумови до ще більшого і ще світлішого розвитку нашої великої установи.

Могутнім поштовхом до дальшого розвитку всієї нашої Громади була в ювілейному році, як і в минулому, фінансово-господарська служба УНСоюзу. Виплата дивіденди членам у тому році дійшла до трьох четвертих мільйона долярів; мільйони долярів виплачено членам за дозрілі грамоти і спадкоємцям померлих; уділено на великі суми гіпотечних позичок членам та громадам на будову церков, шкіл, народних домів; видано грубі десятки тисяч долярів пожертв на численні церковні, народні, виховні та харитативні цілі!

Тепер ми вступили в новий, Конвенційний Рік. Наша 27-ма Конвенція віддалена від нас на неціліх п'ять місяців. Тому немає часу ані радуватися нашими великими успіхами в ювілейному році, ані відпочивати по ньому. Добро нашої установи кличе нас до *нової* праці і до *нового* змагання і то негайно.

Тому на початку нового, конвенційного року, *проголошуємо* нову, конвенційну кампанію, спрямовану на дальший, безперервний розвиток і ріст Українського Народного Союзу і *закликаємо* усіх Вас до найбільш активної участи в ній.

Метою цієї кампанії ставимо придбання 2,500 нових членів до часу Конвенції, яка розпічнеться 18-го травня цього 1970 року, з метою доповнити загальне число членів УНСоюзу до 90,000. Нехай ані один зі союзових відділових і головних урядовців, а зокрема секретарів та організаторів, не стоїть осторонь цієї важливої кампанії. Нехай кожний з нас віддасть весь свій запал, все своє знання та всю свою енергію для піднесення на щабель вище нашої установи.

В минулому ювілейному році ми здобули повний успіх. Придбавши кругло 5,500 нових членів ми вписали цей рік поміж найбільш успішні роки в цілій 75-річній історії Українського Народного Союзу.

Зробім ще успішнішим цей новий рік нашої чергової Конвенції. Прибудьмо на Конвенцію із ще кращими успіхами, і ділом та новими успіхами докажім, що перед Українським Народним Союзом є дальші, великі можливості безперервного розвитку і росту. Щоб скористати з них, треба нам УСІМ із ще більшою наполегливістю, завзяттям та енергією продовжувати ту акцію, яку ми з таким успіхом розгорнули в кінцевих місяцях ювілейного 1969-го року!

Зокрема хто бажає бути вибраним делеґатом на Конвенцію, нехай *ділом* докаже, що він гідний виконувати цей високий уряд. Кількість приєднаних членів це найкраща кваліфікація на уряд конвенційного делеґата, автім цього вимагає також статут УНСоюзу.

В глибокій вірі в невичерпану енергію та посвяту своїм суспільним завданням нашого громадянства в цілому та в неменшій певности у беззастережне віддання нашого союзового загалу Українському Народному Союзові, проголошуємо цей заклик у твердому переконанні, що за ним прийдуть нові великі діла й нові великі успіхи.

ГОЛОВНИЙ ЕКЗЕКУТИВНИЙ КОМІТЕТ УНС

Дано в Головній Канцелярії УНСоюзу
в місті Джерзі Ситі під Новий Рік 1970.

„Аполло 13" почне подорож до Місяця не 12 березня а 11 квітня

Гюстон, Тексас. — Представник Крайової Аеронавтичної і Космічної Адміністрації повідомив, що програма „Аполло 13", яка мала початися 12 березня, перенесена на квітень, і астронавти мають почати лет до Місяця 11-го квітня. Також змінена дата програми „Аполло 14", яка не відбудеться в липні, як давніше проєктувалося, але аж в жовтні, або в листопаді, цього року. Космічна Адміністрація змінила дати нових летів до Місяця, щоб було більше часу на підготовку до подорожей до Місяця. Переміненння дат летів до Місяця зроблене і з ощадностевих причин. Можливо деякі лети до Місяця не відбудеться тому, що Конґрес зменшить бюджет на космічні досліди. Адміністрація повідомляє, що Дейл Р. Меєрс, віце-президент Норт Амерікен Раквелл Корпорейшен, найменований на голову програми летів астронавтів до Місяця.

Секретар праці зарядив слідство в справі виборів у Спілці Вуглекопів

Вашинґтон. — Секретар праці Джордж П. Шулц зарядив, щоб відбулося докладне слідство в справі вибору голови Спілки Вуглекопів, який відбувся минулого місяця, і внаслідок якого 31-го січня невідомі досі злочинці вбили Джозефа А. Яблонського, який старався здобути пост голови цієї Спілки, кандидуючи проти дотеперішнього голови В. А. (Тоні) Бойла, який старався про перевибір, і який виграв вибори. Невідомі злочинці вбили Яблонського, його жінку і його дочку, не пограбувавши нічого в домі Яблонського. Провід Спілки Вуглекопів оголосив 50.000 долярів нагороди для того, хто поможе викрити злочинців. Провід Спілки заявив, що він вповні співпрацюватиме з поліційними властями, щоб знайти злочинців. Окремі відділи Спілки Вуглекопів зараз оголосили страйк, як протест проти цього, як досі виглядає, політичного злочину.

Суддя звітуватиме про слідство в справі панни Копечне

Едґартавн, Масс. — 8-го січня закінчилося 4-денне слідство в справі утонення панни Копечне. Слідство відбувалося за закритими дверми, і ніхто не знає, що зізнавав сенатор Едвард Кеннеді і 26 інших свідків. Суддя Джеймс А. Бойл заявив журналістам, що він опублікує звіт про це слідство. Та коли це станеться, ніхто не знає. Суддя має переглянути 750 сторінок слідчого матеріялу. Звіт можна буде опублікувати тільки тоді, коли проти сенатора не буде внесена скарга до суду. Виглядає, що суддя не вноситиме скарги проти сенатора Кеннеді.

Північний В'єтнам знову відмовився розпочати ділові розмови у Парижі

Париж. — Філіп Габіб, діючий голова американської делеґації на Паризькій конференції про В'єтнам запропонував на 49-ій зчерги Паризькій конференції про В'єтнам в мин. четвер 8 січня ц. р., щоб делеґації Північного В'єтнаму й Америки ропочали „обмежені" переговори, з кожної сторони тільки по трьох представників і без приявности преси та щоб на тих переговорах відмовитись від виголошування заздалегідь приготованих заяв, а приступити зразу до конкретних справ. Габіб запропонував, щоб кожна сторона зголошувала такі пропозиції, як захоче і щоб не було ніяких обмежень для ділових розмов про замирення. Водночас він заявив, що коли комуністична сторона буде далі наполягати, щоб Америка „повністю і без ніяких застережень" відкликала свої війська з В'єтнаму і щоб проголосила календар ступневого відклику військ ЗСА з В'єтнаму, то це не буде плятформою для порозуміння. Але представник Північного В'єтнаму Га Ван Ляв відповіт, що це „перфідний американський манер" та що американці можуть переговорювати про мир безпосередньо тільки з „тимчасовим південно в'єтнамським революційним урядом", себто В'єтконґом. В'єтнамські комуністи відмовляються переговорювати з леґальним урядом Південного В'єтнаму, дармащо погодилися на участь того уряду в Паризькій конференції. Коли б американська делеґація повела тайні розмови з В'єтконґом, тоді комуністи негайно розтрубіли би це, як визнання Америкою „тимчасового уряду" В'єтконґу. Остаточно на тому засіданні в минулий четвер рішено відбути наступне засідання в четвер 15 січня.

Відзначено 150-річчя П. Куліша

Вінніпеґ. — Після успішної сесії УВАН на пошану І. Котляревського відбулася тут у „Домі Науки" 23-го листопада прилюдна Сесія УВАН для відзначення 150-річчя з дня народження Пантелеймона Куліша, визначного українського літературного й громадського діяча 19-го сторіччя. Сесію відкрив діючий віце-президент УВАН д-р М. І. Мандрика, подаючи загальні інформації про П. Куліша. Головну доповідь про „Життя й творчість П. Куліша" виголосив гарною українською мовою німець проф. Генрі Д. Вібе, професор славістики в Манітобському університеті. Він подав детальний огляд життя й праці Куліша, оцінку його творчости й наприкінці процитував декілька Кулішових поезій. У дискусії приймали участь проф. Яр. Рудницький, п. І. Зельський, д-р. М. І. Мандрика та інші. В цілому сесія стояла на високому академічному рівні й була чи не єдиним відзначенням роковин П. Куліша в столиці Української Канади.

У Варшаві відновляться розмови між ЗСА і Комуністичним Китаєм

Варшава. — З'єднані Стейти й Комуністичний Китай погодилися відновити у Варшаві свої безпосередні контакти на амбасадорському рівні. Американський амбасадор Волтер Штессель перевів „сердечну" двогодинну розмову з комунокитайським шарж д'аффер Лей Янґом у Варшаві, у висліді якої рішено перевести першу таку зустріч 20 січня ц. р. в амбасаді Комуністичного Китаю. Наступна зустріч відбудеться в будинку американської амбасади. Зустріч 20-го січня буде 135-ою з черги: такі зустрічі на амбасадорському рівні, які зводились до виголошування обома сторонами монологів про своє становище, відбувалися спершу у Женеві, опісля у Варшаві, але два роки тому китайські комуністи перервали їх. Уряд Ніксона старався від року за відновлення їх. Щоб дати доказ доброї волі, речник Державного Департаменту у Вашинґтоні, Роберт Мек Клоскі, повідомляючи про ту подію журналістів, говорив про „амбасаду Китайської Народної Републіки", а не „Комуністичного Китаю". Віце-президент Еґню заявив в минулому тижні під час своїх відвідин у Тайпеї, на Тайвані (Формозі), що Уряд Ніксона „не може легковажити 800-мільйонового народу в Китаї", але боронитиме далі незалежности Вільного Китаю, себто уряду Чіянґ Кай-шека на Тайвані. Припускають, що амбасадор Штессель, як представник Америки, запропонує облегшити комунікацію між ЗСА і Комуністичним Китаєм, обмінюватися журналістами й науковцями, ба навіть підписати пакт про „співіснуванн" на базі зформульованих Комуністичним Китаєм 5-ох засад. Однак найперші західні коментатори не прив'язують великого практичного значення до тих переговорів.

Українські мистці відзначають сторіччя Манітоби

Вінніпеґ. — Архітект Віктор Денека відкрив у неділю 4-го січня 1970 р. першу в Манітобі мистецьку виставу з нагоди сторіччя провінції, 1870-1970, у приміщенні УВАН в „Домі Науки" при вул. Флора ч. 122. Виставка складається з манітобських пейзажів і портретів таких українських мистців: Катерина Антонович, Галя Коґуська, Роман Коваль, Петро Куч, Леонід Молодожанин, Ліда Оброца, Марійка Онуфрійчук та Степан Репа — всі з Вінніпеґу. Крім цього у виставі беруть участь Олекса Булавицький з Міннеаполісу, Святослав Гординський з Ню Йорку, Ждан Рудницький з Сан Франсіско та Мирон Левицький з Торонта. „Манітобський парлямент" цього останнього приміщений на центральній стіні вистави з написом срібними буквами „100" — в сторіччя Манітоби. Виставка триватиме впродовж січня й лютого 1970 й буде відкрита кожної неділі пополудні для широкої публіки. Вийнятково можна буде її оглядати 22 січня ввечері з нагоди відкриття Музею Пам'яток Визвольної Боротьби України ім. ген. Садовського.

Проф. д-р Володимир Стойко став директором Східно-Европейських Студій в Мангаттан коледжі

Ню Йорк. — Відомий Мангаттан Коледж в Ню Йорку офіційно проголосив назначення молодого нашого наукового і громадського діяча д-ра Володимира Стойка, професора історії того ж Коледжу, директором Російських і Східньо-Европейських Реґіональних Студій в тій же школі. Водночас проголошено, що професор В. Стойко одержав спеціяльну стипендію для продовжування своїх студій над національним питанням російської імперії в дожовтневій добі. Проф. Вол. Стойко є членом численних, американських, професійних та наукових, організацій, а також є членом Наукового Товариства ім. Шевченка та Наукової Ради Катедри Українознавства при Гарвардському Університеті.

Літературний вечір Бойківщини в Боффало

Поява „Літературної Бойківщини", першого збірника Комітету Бойківщини, викликала зацікавлення серед громадян і це було спонукою для влаштування літературного вечора, який відбувся 28 грудня 1969 р. в Українському Домі „Дніпро". Доповідь „Літературна Бойківщина" виголосив д-р Михайло Лоза, в якій обговорив Збірник, його позитиви, а також подав деякі зауваження. Праця д-ра Василя Луцева, редактора „Літературної Бойківщини" — це вислід його дослідів у тій ділянці, у якій він працює вже довгі роки, збираючи матеріяли. У художньому читанні брали участь студентка Марта Перейма („Дивная Новина"), студентка Марта Гаврилюк („Поночі"), п. М. Пінкас („Михайлик"). Були також відчитані вірші. Приявні мали нагоду почути вибрані твори, передані з повним відчуттям і зрозумінням і тому оплесками дякували виконавцям. Вечором провадив Ол. Бережницький, який коротким словом і віншуванням (написаним М. Тарчанином) закінчив цей приємний і корисний вечір. (О.Б.)

Помер Франко Фалинський, довголітній діяч УНСоюзу в Ютиці, Н. Й.

Головна Канцелярія УНСоюзу одержала повідомлення від головного радного і секретаря 484-го Відділу п. Володимира Запаралюка з Ютики, що там помер 4-го січня ц. р. довголітній союзовий діяч бл. п. Франко Фалинський на 75-му році життя. Покійний був довголітнім предсідником 484-го Відділу УНСоюзу та його делеґатом на двох Конвенціях УНСоюзу. Бл. п. Франко Фалинський походив з Добротвору, повіт Кам'янка Струмілова. До УНСоюзу вступив він у 1949 році і від того часу був активним у Відділі та місцевій українській громаді. Полишив у смутку дружину Катерину, рідню та свояків і численну українську громаду Ютики.

СВОБОДА SVOBODA
український щоденник UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Subscription Rates: One year $18.00; six months $9.50; three months $5.00. For UNA members monthly 65¢.
Статті підписані їх авторами, не мусять відповідати становищу редакції.
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Перед важливими подіями

Найповажніші американські коментатори погоджуються, що в найближчих тижнях однаково в закордонному світі, як і в Америці стануться події, від яких залежатиме дальший напрямок американської політики. Із закордонно - політичних справ на першому місці стоїть, очевидно, В'єтнамська війна. Американська й південно - в'єтнамська військові розвідки твердять, що комуністи приготовляються до нової офензиви, яка — за прецедентами з минулих років — повинна б розпочатись в другій половині січня чи в лютому цього року. Тому, що, наприклад, в найбагатшій і найгустіше заселеній дельті ріки Меконг нема вже американських військ, тамошній наступ комуністів виявив би, чи плян Ніксона про „в'єтнамізацію" війни успішний: чи південно - в'єтнамські війська можуть самостійно ставити чоло великій атаці комуністів. Від того залежить теж відкликування з В'єтнаму дальших контингентів військ ЗСА. Перед дилемою стоїть не тільки Вашингтон, але й Ганой: комуністам залежить на чимшвидшому відкликанні американських військ з В'єтнаму і, щоб осягнути це, вони готові „ввічливо" поводитись. Але їм так само залежить на тому, щоб всі опозиційні противоєнні сили в ЗСА знову підняли крик, а це сталось би напевно, чи би темп відкликування військ сповільнився...

Найближчі тижні будуть теж важливі для дальшого розвитку американсько - совєтських відносин та, у зв'язку з цим, для дебат у Конгресі над приспішенням чи сповільненням різних проєктів з ділянки оборони. 16 квітня ц. р. розпочнеться у Відні американсько - совєтська конференція для обопільного обмеження різних родів офензивної стратегічної зброї. Ліберальні сенатори й конгресмени таку велику надію прив'язували й далі прив'язують до тієї конференції, що вони заперечують доцільність будування системи протиракетної оборони. Але ж саме два дні тому секретар оборони Мелвін Лерд виявив, що СССР приспішеним темпом продукує і розташовує на вихідних своїх далекосяжні ракети, які — у випадку совєтської несподіваної атаки — можуть знищити більшість існуючих в Америці ракетних станиць. І Лерд правильно пропонує збільшити для противаги число американських атомових підводних човнів, вивінуваних ще краще ракетами, ніж ракети Поляріс—Посейдон. Очевидно, що це справа тісно пов'язана з видатками, отож вона може пошкодити пляновi Уряду Ніксона осягнути на 1970/71 рік — зрівноважений бюджет.

Бюджет, успіхи чи невдача протинфляційних заходів, зріст дорожнечі чи припинення її, вплив зупинення господарського розгону на ринок праці, все це не відірвані від політики проблеми, а найтісніше з нею пов'язані. Адже в листопаді цього року відбудуться вибори всієї Палати Репрезентантів, частини сенаторів і частини губернаторів, і тому цей рік вже від тепер стоїть під знаком виборів. На переломі 1969-го і 1970-го років широкі кола американського суспільства немає хвилювалися в'єтнамською війною, як рік тому, й виявили більше зацікавлення проблемами економіки — заробками і цінами, кредитом і варстатами праці. Вислід листопадових виборів у величезній мірі залежить від того, чи американські виборці будуть в масі відчувати, що вони далі живуть в епосі добробуту, чи це їх переконання захитається.

1969-ий рік закінчився добрим вислідом для Уряду Ричарда Ніксона, якщо йдеться про широкі суспільні настрої. Плян „в'єтнамізації", уведення жеребка в рекрутацію, похід проти зорганізованого злочину без уваги на різних „достойників" — як ось виявлення жалюгідних контактів між злочинною „мафією" і різними видатними особами в стейті Ню Джерзі, — проголошення Ніксоном принципу, що виявлення громадські дисонанси — це внутрішня проблема даних високих шкіл, — виступи віце - президента Егню в обороні об'єктивности звітування подій у пресі, радіо і телевізії, — всі ці події притупили опозицію та породили назагал прихильний відгук. Чи вдасться Урядові зберегти цей стан настроїв до 3-го листопада ц. р.?

Залежатиме це також від звернення президента Ніксона „Про стан Унії", що він його виголосить 22 січня ц. р. У тому часі буде теж відомий урядовий бюджет. В найближчих тижнях прояснитися теж фермент в Демократичній партії й виразніше стане, хто буде її лідером вже не тільки для виборів у 1970-му, але у президентських виборах 1972-го року.

ГОЛОДНА ЗИМА

Київські газети, а за ними й периферійні, опублікували 25 грудня 1969 р. „Офіційну таблицю тиражу виграшів по 6-му випуску грошово - речової лотереї 1969 року, що проводиться в Українській ССР". Виграші припали на яких кругло 350 квитків, і між ними є чимало таких, що „щасливець" одержить з каси виграш у сумі 2 рублі. Співставлення цін з попередніх лотерей з 1968-69 років виявляє, що хоча в СССР заробітня платня не підноситься — ціни на деякі товари широкого вжитку зростають. Звичайний чоловічий ровер - велосипед коштував 47 рублів, тепер 51 руб. 50 копійок, напівшерстяна чоловіча сорочка коштувала 17 рублів, тепер 18 руб., а чоловіча сорочка з чистої шерсти коштує вже аж 27 рублів.

Варто нагадати, що за всесовєтським законом, найнижча заробітна платня в СССР встановлена на 60 рублів місячно. Таким чином, власник 60 рублів, після місячної праці, може купити за них дві шерстяні сорочки, а за решту піти до кіна. Не дивно, що з України в приватних листах та в розмовах з туристами люди масово стверджують „розкрадання" так зв. „соціалістичної власности", бо лише великі партійці й нечисленні „стахановці" можуть вижити із своєї платні, не вдаючись до якоїсь форми крадіжки. У „Радянській Україні" з 25 грудня повідомлено, що хто виграв на згаданій лотереї фотоапарат „ФЕД-4Л", вартости 55 рублів, таким особам будуть видавати фотоапарати „ФЕД-4Л" вартости 57 рублів, отже йдеться про ще одно підвищення ціни. Навіть малий транзисторний радіоапарат коштує в СССР 80 рублів, а вузька 4-метрової довжини „килимова доріжка" — 40 рублів за офіційним прейскурантом та ще дорожче в крамницях, бо дораховують ще видатки на транспорт.

„Грошово - речова лотерея УССР" є одним із способів офіційного грабунку населення режимом, що виявляється в надзвичайно малій кількості виграшів: 350 на понад 46 мільйонів населення України, та в тому, що аж 149 лотерейних квитків „виграли" тільки по... 1 рублі!

Крім такої форми грабунку власних громадян, московський уряд вдався до ще новішої форми експлуатації трудящих, при тому — по обох боках імперського кордону: з кінця 1969 р. значно подорожчали й без того високі митні оплати на харчі, пакунки з одягом та ін. необхідні товари, висилані з Америки й ін. країн до СССР. Совєтський грабунок дійшов до того, що з УССР повернуть пакунок до Канади з оплаченим наперед товаром, бо пошта в Україні вимагала від одержувача ще однієї високої доплати. За послані летунською поштою з ЗСА три пари панчіх пошта на Київщині домагалась від одержувача доплати в 1 руб.

Проблема нелюдського підвищення митних тарифів збоку уряду СССР на необхідні для життя товари-подарунки з країн вільного світу мас стати об'єктом розгляду відповідних українських організацій.

Зима 1970 року особливо важка в Україні, бо до „заробітків" у 60-100 рублів долучились ще й важкі наслідки стихійних нещасть з 1969 р., які особливо відбились на населенні Закарпатської, Буковинської, Волинської, Тернопільської, Львівської, Херсонської та Одеської областей.

Підвищення цін на деякі товари широкого вжитку в СССР свідчить, з одного боку, про занепад совєтської економіки й непосильні тягарі на підтримування Північного В'єтнаму, Куби, арабського світу тощо, а з другого — можливо й про навмисне, урядове „затискання реміння", бо голодним людям важко думати про „високі матерії" чи бунтуватись.

Сталін здушував нескорену Україну пляновим голодом в 1932-33 рр., Брежнєв вимушено чи навмисно повторює цей імперський засіб значно обережніше, але з важкими наслідками для фізичного стану українського й інших народів, а отже й духового.

Л. П.

НАША ПОМИЛКА

Українська еміграція повинна слідкувати за національно - культурним процесом в Україні. Для цього в нашій пресі треба публікувати кращі твори письменників з УССР й інформувати про літературно - мистецьке життя. Але це треба робити обдумано, щоб не наражати культурних діячів на цькування.

На жаль, у нас з цією небезпекою не дуже рахуються. Маємо досить прикладів, як представники політичних угруповань навипередки з конкуренційно - егоїстичних міркувань вихваляють патріотизм підсовєтських письменників, підкреслюють і розшифровують національно вартісні місця в їхніх творах, а часом і „демонструють" у статтях і публічних виступах націоналістичні мотиви в творах письменника.

Для прикладу пригадаймо „Собор" Гончара й еміграційні „тлумачення" окремих епізодів і висловлювань у тому творі. Ті „тлумачення" представляли автора майже націоналістом.

Подібна ситуація з Ів. Дзюбою, Л. Костенко, В. Коротичем та інш. Наші похвали, інтерпретація й фаворизування окремих творів, а особливо видання на еміграції праць підсовєтських письменників (та ще з патріотичними передмовами) — це незаперечна кривда для них. Це — зловіще тавро, що створює навколо письменника задушливу атмосферу підозри, в якій він не може давати національно-вартісних творів з сміливішими думками. Те тавро підрізує крила кращим молодим силам і закриває для них горизонти.

Для ілюстрації сказаного дозволимо собі навести такий факт. — Відомо, що письменник Анатоль Кузнєцов не схотів повертатись в СР-СР і залишився в Англії. Там група українців запросила його на зустріч, яка відбулася в Лондоні. На тій зустрічі Кузнєцов зробив змістовну доповідь українською мовою. Докладний репортаж про зустріч п. В. Бендера був уміщений у „Вільному Слові" за 20 і 27 грудня 1969 р. У репортажі є вимовний уступ про письменницю Ліну Костенко, а саме: „З Ліною Костенко я разом ріс і разом ходив до однієї школи. Що зробило КГБ з цієї талановитої й прекрасної поетеси? Воно її зацькувало й стероризувало до такої міри, що вона вже боїться своєї власної тіні. Тижнями вона сидить у своїй кватирі, нікуди не виходить, ні з ким не зустрічається, нікого не впускає до себе. Я бачився з нею внедовзі перед від'їздом з СССР. Я вийшов з її кімнати як з камери душевно хорих. Переляканa, затуркана, затравлена, вона вся тремтить, говорить пошепки, боючись захованих в її кімнаті мікрофонів. Не істота, а жмут нервів. Через її вимушену замкнутість і ізольованість її тепер у Києві називають „монашкою".

Немає підстав сумніватися в об'єктивності цієї інформації. Також немає сумніву, що до такого її стану спричинилася головним чином українська еміграція, висловлюванні нами похвали й оцінки її творчости. Але чи ж одна Л. Костенко у такому стані? Кожний культурний діяч, якого ми обдаровуємо нашою прихильністю і нашими дитирамбами, в тій чи іншій мірі покутує це.

Якщо ми в таких формах виявлятимемо наші контакти з культурними діячами в Україні, то будемо цим поважно шкодити нашим національним інтересам.

А. Гудовський

НЕПОРОЗУМІННЯ

Трапляється так, що в нашій пресі не раз надрукують щось такого, що коли ближче приглянемось „голосові" дописувача, то пізнаємо його замір вносити ще більше непорозуміння в наше громадське життя.

Наприклад: кілька років тому один дописувач в своїй статті чомусь зупинився на якості українки як жінки і господині. Дуже коротко він „довів" багато злих сторінок в українці, а натомість захвалював німки, які „є незвичайно добрими жінками" і т. п.

Зрозуміло, що редакція надрукувала допис в добрій вірі, як якусь самокритику. Тим часом, автор допису злобно очорнював українську жінку і рівночасно захвалював чужинку.

Другий приклад: недавно, багато читачів читали про якесь „чудо української хати". В тій статті автор називав українські хати в Америці „цвинтарем". І знов, коли приглянемось ціллю, то побачимо те, що таке пригноблення огортає не всіх. Нормально, в неміішаних українських родинах ніяких цвинтарів немає. В родинах, в яких батько і мати походять з одного, люблять і вірять в одне, немає місця на цвинтар. Такі чорні думки та уявлення нападають на тих, що в їхніх власних домах — чужина. На тих, що добровільно зірвали зі своїми рідними традиціями, на тих, що не чують від своїх власних дітей ні слова з мови своїх батьків.

Очевидно, що мішані подружжя не є злочином, але вони також не є виявом патріотизму. Ті, що мали можливість одружитися з своїми і неначе на злість комусь не зробили того, не можуть бути прикладом для нашої молодої генерації, яка часто змушена обставинами мішатися з чужинцями.

Іншими словами, такі люди не повинні забирати в цій справі голосу, бо вона, в умовинах окупації українського народу, була і є тяжкою болячкою. Це стверджують навіть такі чужі наукові авторитети, як проф. Джан Армстронг.

На цю тему можемо писати дуже багато, але скільки ми не писали б, все можна звести до короткого і ясного заключення, а саме, що Україна і українство можуть вдержатися тільки на своїм, бо все чуже, навіть в найкращому випадку, блисне і згасне. Отже, якоїсь сталости чи тяглости будувати на цьому не можна.

Не маю заміру вражати тих, котрих і без мого докору мучить „патріотичне" сумління. Хочу тільки знати, чому ті люди порушують те, з чим назовні вже зовсім зірвали. Чому зневажають порівнянням до цвинтарів інші українські родинні огнища?

К. Крупський

З НАШИХ БУДНІВ

КОЛЯДНИК

Хто з вас, дорогі земляки, ходив колись з колядою по рідному таборі „Орлик" у Берхтесгадені, той напевно пригадує такого рьяного колядника і міхоношу, яким був наш Юрчик, наймолодший тоді „соліст" таборового церковного хору під орудою покійного професора Ставничого. Юрчик мав тоді мати п'ять років, а його росту був незамітного, то його дитяча фігурка ледве відтинялася на снігу рухливою цяточкою, коли він підбігав за решою колядників, тих, до рослих.

Бувало, в ніч під Різдво, занесе табір снігами так, що не проб'єшся від блоку до блоку, та колядники шпарко маршували з хати до хати, славлячи новонародженe Боже Дитятко, — а малий Юрчик з ними! Під клапатою шапкою-вушанкою пашили від морозу рожеві щічки й світились завжди веселі-розрадувані, чорняві оченята. А співало воно дискантиком так солодко, так виводило голосочком „Днесь поюще", що не один з таборян прослозився, не дивлячись на те, чи був уже напідпитку, празника ради, чи навіть ще й не нюхав „бензиніяки".

— А тю на твою голову! — говорили, бувало, зворушені таборяни. — Таке мале, а так жалісно колядує!

Тож воно й не диво, що ті хори, як пластовий, гімназійний, а то й православні брати, пробували переманити Юрчика до себе, або хоч вирентувати його на один вечір у пана професора Ставничого, мовляв — зробіть милість, позичте нам Юрчика, бо як він іде з хором, люди силять гріши, як дурні! Та Юрчик уже тоді був хлопець з характером і вірно тримався церковного хору, може й тому, що в ньому співала і чарувала народ своїм сопраном його мама, вже тоді пані професорова.

Двадцять років проминуло з того часу, як один день, і просто вірити не хочеться, що той малий Юрчик, що так „жалісно" колядував, це сьогодні поважний громадянин, член спільноти, голова родини... Я сам у це не повірив би, якби не був минулого літа на його славному вінчанні у церкві св. Івана Христителя в Ірвінгтоні. А вінчання було не просте, а пластове, це ж бо одружувався сам булавний куреня молоді „Червоної Калини"! І коли я побачив при Юркові бойові його молоді, красну дружину і той почесний шпалір, що його утворили своєму булавному друзі-пластуни з його куреня, як почув грімке „Многая літа" на честь молодят, у виконанні хору церкви св. Івана Христителя, під орудою професорки. Добоша, тоді подумав собі:

— Оце ж тобі, Юрію, заслужена нагорода! Це тобі Бог поблагословив такою гарною жінкою, такими файними гостями, старостами, друзями і почесним шпалером за те, що ти колись в дітітаборі ходив бродив у снігу дрібними ноженятами від блоку до блоку і дзвінким голосом славив Новонародженого Ісуса.

Ікер

ЩЕ ПРО ПОРАНЕННЯ ГЕН. ВАТУТІНА

У святочному числі „Свободи" надруковано статтю п. Зенона Стефанова п. н. „З чиєї руки загинув генерал Ватутін?" У цій статті п. Стефанів твердить, що „історики УПА Л. Шанковський і П. Мірчук подають помилково дату поранення Ватутіна 19 березня 1944 р.", тобто на 20 днів пізніше, як поранення мало місце".

Твердження п. Стефанова, якщо йдеться про мене, неправе. В „Історії українського війська" (вид. І. Тиктора, 1953, ст. 716) я подав дату поранення 20 березня, а не 19-го. Але в статті п. н. „Біля Бродами в насвітленні совєтських джерел", надрукованій у „Вістях Комбатанта" (Ню Йорк, ч. 1, 1963, ст. 9), я навів цитату з офіційної „Истории Великой Отечественной войны Советского Союза" (т. IV, ст. 78), в якій дату поранення з засідки „украинско - немецких националистов" подається на 29 лютого 1944 р.

Пізніше, у цих же „Вістях Комбатанта" був надрукований репортаж К. Крайнюкова, очевидця події, що подає цю саму дату („Вісті Комбатанта", ч. 2, 1964, ст. 16-19). Оригінал репортажу надрукований у квітневому числі московського журналу „Огонек" за 1964 рік.

У розвідці „Большевики про УПА" („Вісник ООЧСУ", Ню Йорк, 4. 3, 1968) я подав джерела про поранення й смерть ген. Ватутіна, і вказав, що першим у совєтській літературі записав поранення ген. Ватутіна на рахунок УПА, конкретно загону УПА ком. Беркута, совєтський партизанський ватажок і письменник П. Вершигора у своїй книзі „Рейд на Сан и Вислу" („Вісник ООЧСУ", ч. 10, 1967, ст. 11). Крім Вершигори, маємо ще в цій справі свідчення Мілована Джіласа, Олега Пеньковського, тепер маршала Жукова тощо.

У 1953 році, опрацьовуючи історію УПА для „Історії українського війська", я користувався тобто власними джерелами УПА, тобто її повідомленнями й звітами. Таку дату (20 березня) подавав звіт групи УПА, на терені якої був поранений ген. Ватутін. Але тоді, в 1953 році, не йняли віри в подаваний мною факт ні американські дослідники, ні „обережні" заперечувачі й знеціннювачі боротьби УПА. Тоді вони казали, що вміщування таких „фантастичних історій" у своїй праці я тільки знецінюю її і підриваю довір'я до себе.

Якби мене хтось сьогодні спитався, коли властиво був поранений ген. Ватутін, я не звертаючи уваги на совєтські джерела, відповів би, що не знаю. У своїй дослідній праці над документами боротьби УПА я переконався багато разів, що повідомлення й звіти УПА дуже точно й правдиво інформують про події, і їм можна довіряти. Я далі схильний вірити звітові ком. Беркута, а не совєтським джерелам, які припинилися правдиво насвітлити поранення ген. Ватутіна щойно після 17 років мовчанки і різних перекручень. Остаточно, в правильності тієї чи іншої дати могли б мене переконати оригінальні совєтські документи, які, покищо, зберігаються в сейфах совєтських архівосховищ.

Лев Шанковський

Листи до редакції

„ЛИЦЕМ ДО МОЛОДІ"

Складаю Вам щиру подяку за „Свободу" й „Веселку", які я одержувала безплатно два роки в далекій Малайзії, де працювала вчителькою. Ці видання були немов тим кільцем, що лучило мене з українською спільнотою у вільному світі. І ще одно: висилаючи ці видання нам, молодим, які знаходяться в різних місцях світу, Ви засвідчили ділом, що Український Народний Союз справді звернений лицем до молоді...

Ірена Граб

Картерет

Володимир Барагура

ПРОБЛЕМА МОЛОДІ НА ЕМІГРАЦІЇ

(Доповідь на панелі в Літературно-Мистецькому Клюбі в Ню Йорку)

(1)

Недаром кажуть: „Немає нічого нового під сонцем". Є проблеми такі старі, як світ, вони існують відколи появилася на світі людина, вони існують тепер і вони існуватимуть, як довго існуватиме людство. І на протязі оцих довгих віків минулого, теперішнього й майбутнього людина шукала, шукає й шукатиме відповіді й розв'язки цих питань, але даремне — знайти її не може і, мабуть, ніколи не знайде. Бо там, де існує життя, де жевріє жива думка, все приходять нові зміни, нові форми тих самих споконвічних проблем.

До таких проблем належить і проблема молоді. Вона ясно виступає вже в біблійних часах і напевно існувала й багато раніше. І вона існує й тривожить в позитивному сенсі народи й людство досі й тривожитиме їх у майбутньому. Вона є у всіх народів, у всіх частинах світу, у всіх підсонних — у народів примітивних і висококультурних, у білих і кольорових, у мешканців гарячих полос і в країнах вічного льоду, у народів великих і малих, сильних і слабих, вільних і поневолених. В своїй основі вона в усіх одна й та сама, різниться деталями, та різновидністю своїх проявів, залежно від характеру й психіки народу, культурних, соціальних, економічних, політичних умовин, в яких усе людство, чи якийсь нарід знаходиться в даний момент.

Ця проблема існує й у нас, тут на еміграції. Вона ускомплікована ще специфічними умовинами життя поза межами батьківщини, життя в діяспорі невеличкої групи емігрантів, що краплинною опинилася в чужих океанах. Бо виховувати молодь поза межами батьківщини в національних ідеалах рідного народу це так, як плекати якусь рослину в інших кліматичних умовах, ніж вона привикла.

Щоб проблему молоді опрацювати більш-менш задовільно треба б перевести спеціальні досліди молоді, опитати різні її групи й прошарки на різних етапах розвою молодечого віку, посегрегувати за різними критеріями як освіта, інтелігенція, зацікавлення, довкілля, у якому живуть, треба б розписати відповідні анкети, простудіювати докладно молодіжні писання періодики, побувати серед тієї молоді, приготовити потрібні статистичні дані. Це вимагало б окремого дослідного інституту з фахівців різних ділянок — психологів соціологів, економістів, педагогів, демографів і ін. І ці досліди мусіли б тривати постійно, бо молодь — це, етап плинкий, переходовий, в постійному русі одні річники вилазять з дитячого віку й вступають у світ молоді, і це саме молоді за деякий час стають дорослими. Щось як ці ступні ескалатора, що ніколи не стоять на місці, одні зникають, а другі появляються.

Питання про молодь незвичайно широке й багатобічне. Треба б у першу чергу відповісти: Хто молодь? Кого з молодих людей з їхньою проблематикою маємо брати до уваги, коли говоримо про молодь. Чи людину, яка після закінчення дитячого віку вступила в фізичний вік, що замикається роками приймім від 15-21 року життя. Чи беремо до уваги студентську молодь, чи молодь, яка покінчила тільки середню школу, чи яка вчиться в фахових і професійних школах середнього типу, чи молодь яка пішла працювати заробітково без вишколу, чи навіть закінчення основної освіти, чи молодь, яка опинилася на вулиці, в „генгах", або стала жертвою наркотиків. Ні одної з цих категорій ми не повинні залишити поза нашою увагою, коли хочемо говорити про молодь та її проблематику.

Як кожна інша життєва проблема, так і проблема молоді не стоїть відокремлено, але включається в цілість життя та зазублюється за інші споріднені проблеми. Коли говоримо про молодь, мусимо заторкнути дитячий вік, бо це етап розвоєвий, який безпосередньо попереджав молодечий вік. З другого боку проблема молоді невідлучно асоціюється з проблемою старших, з проблемою батьків, зокрема посідніє конфлікту між молодшим і старшим поколінням.

Я тільки поставив проблему кількома начерками, щоб з'ясувати слухачам, як широка, глибока й багатобічна ця проблема, як вона часто сягає далеко взад, як тягніться через теперішність і біжить у безконечне майбутнє.

Щоб спростити цю широку тему, молодь, про яку будемо говорити, це буде в основному студентська молодь, бо з неї ростуть майбутні провідники нації, бо вона сіль народу.

Чого вимагає наше старше громадянство на еміграції від молоді? Найважливіші вимоги такі: 1) зберегти молодь для своєї нації, 2) виховати її так, щоб займала місця старших, які відходять і активно включалася в усі ділянки національного життя та продовжувала їх згідно з життєвими вимогами та рацією українського народу, 3) щоб використовувала своє знання англійської мови й чужинецьке середовище для добра української справи.

Яких засобів і методів вживають до цього? Зупинюся на деяких із них: щоб молодь вживала рідної мови, як розговірної, щоб знала її якнайдосконаліше для джерельного пізнання нашої рідної культури. Щоб плекала рідні звичаї, традиції, щоб відвідувала рідну школу, щоб трималася своєї церкви, щоб зберігала свої товариські форми, щоб брала участь у всяких культурних імпрезах влаштовуваних власною національною групою, щоб була активною на терені чужинецьких груп своїх університетів та щоб зацікавлювала чужих студентів активністю свого власного студентського гурта та щоб включалася в організаційні форми загально-національного життя.

Здавалося б, що й цілі, до яких старше громадянство змагає у відношенні до молоді, і засоби, яких вживає для їх реалізації добрі, правильні й доцільні. А все ж таки багато вказує й ате, що наслідки незадовільні, конфлікти й взаємне нарікання на себе двох поколінь батьків і молоді ізнають. В чому справа? Виглядає, що заковика не в цілях і засобах, а в методах, яких вживає старше покоління.

Перша труднівість не всі батьки однаково змагають до цієї самої цілі. Нема статистичних даних, але можна сказати, що бодай одна четвертина старшого громадянства обмежується до щоденного вегетування, а не веде повноварітного життя. Це від'ємно впливає на молодь. Інші знову свідомо змагають до того, щоб діти всякими повністю в новий ґрунт і оточення, захоплюють дітей говорити тільки по-англійськи, по-телячому захоплюються новим, способом життя і сліпо його наслідують.

(Далі буде)

Збірник української фортепіянової музики

(Український Музичний Інститут в Америці, Інк. Фортепіянові твори українських композиторів для молоді. Зібрала Таїса Богданська. Видавництво ім. Зіновія Лиська, 1969, Форм. 305 X 230 мм. 141 + 2 нп. стор.)

Давня ідея видати таку таку збірку на еміграції нарешті здійснилася під фірмою Українського Музичного Інституту в Америці, заходами Таїси Богданської. Т. Богданська заслуговує на найщиріше признання.

Турбувався цією справою Михайло Гайворонський, який просив В. Витвицького, Романа „Савицького, (мого батька) і Карановичеву зладити антологію українських фортепіянових творів.

Мій батько старався наладнати проблему музичного видавництва, збирав матеріяли, переговорював з музиками в Европі. Та часу не стало...

Збірник появився під фірмою УМІ і ред. Т. Богданська присвятила його своєму вчителеві, моєму Батькові. Своїм маштабом (67 творів) збірник щедро завершує досьогочасні проби в цій ділянці.

Треба підкреслити многогранну доцільність цього альбому. Сучасне покоління може зацікавити лиш привабливо оформлене видання на доброму папері. Що це прикмета цього збірника, заслуга, крім редактора, теж Роксоляни Гіліцінської (оформлення обкладинки). Константина Лиска (праця зі спеціяльною машинкою до писання нот) і невтомного видавця Маріяна Коця, реалізатора появи монументального корпусу Українські народні мелодії З. Лиська. Обкладинка, заголовна сторінка, імена композиторів і назви творів як теж зміст альбома подані українською й англійською мовами. В збірник ввійшли композитори на еміграції та чимало композиторів в Україні від М. Лисенка до Ю. Шуровського (нар. 1927). Альбом розв'яже проблему хронічної недоступности нашаї фортепіянової літератури. Напр. недоступні сьогодні „Мініятюри" В. Барвінського, які перейшли вже кілька видань, і теж „Контрасти" М. Колесси, видані 8 років тому. Крім друкованих, альбом включає декілька досі невиданих речей, як напр. твори З. Лиська.

Редактор Т. Богданська — фаховий вчитель фортепіяну, тож вона вмістила цінний матеріял під педагогічним оглядом. Це твори, які допомагають у технічній проблемі або виробляють виразовість, напр. А. Штогаренка „Метелики" (легкість, жартівливість удару). Ю. Шуровського „Дума" (виграння теми в лівій руці при дискретному акомпаніяменті правої), В. Грудіна „Токдатіна" (бравурність). Добра вправа в ритмі — це І. Соневицького „Червона калина" і М. Фоменка „Маршова". Вправа у співучості тону — це „Дует" М. Любарського і „Листок з Альбома" С. Людкевича, патріярха української музики. Опрацювання моїм Батьком пісні „Їхав козак за Дунай" (форма теми з варіяціями) помагає в усамостійненні правої і лівої руки (1-ша вар.), в опануванні експресії в обох крайніх голосах (2-го вар.) і леґата без ужиття педалу. Чергування творів є від легких до чимраз важчих і тут ще одна позитивна риса збірника. Він дас можність заавансованим спробувати матеріял зрілих піяністів як В Барвінського „Пасторальний прелюд" чи Б. Лятошинського „Клич до волі" (з „Трьох прелюдів оп. 38"). Дати народження біля імен композиторів були б причинилися до кращого розуміння стилів старшими студентами.

Хочемо вірити у появу другої збірки з п'єсками для початківців і з нпр. сонатами Д. Бортнянського, В. Барвінського чи з творів Ф. Якименка, А. Королькова, Т. Микиші, Ю. Фіяли та молодших В. Балея й В. Сільвестрова. Потребу таких збірних видань можна б підкреслити мислями мого батька. („Свобода", 19 травня 1953): „Коли пригадаємо з історії укр. музики, скільки наших сил і творів марно пропадало в морі різних займанщин наших земель... стане анм яс- ших земель... стане нам ясвсі українські музичні творці, які тепер ще живуть, і всі наші музичні твори, що збереглися до сьогоднішнього дня, є чимось в роді безцінного скарбу, який треба кожному з нас добре знати, справжню вартість якого треба добре усвідомити, берегти та шанувати".

Роман Савицький, мол.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСОЮЗУ!

Д-р Ігор Луговий в Монтреалі здобуває три медичні дипломи в одному році

Тяжко повірити щоб професіоналіст, який працює фахово щоденно в своїй професії, міг протягом одного року здати три великі іспити й здобути три дипломи, в тому один з найтрудніших і найважніших — „феллов шип". Д-р Ігор Ростислав Луговий завдяки своїм феноменальним здібностям добився цього небувалого успіху.

Уродженець Брідської землі (нар. 15 січня 1940 р.), син п-ва Лідії й Ярослава Лугових, початкову освіту здобув в Бельгії в 1946 - 50 роках, а з переїздом батьків за океан продовжував в Монтреалі, де здобув перший важніший диплом Б. А. в Монтреальському Французькому Університеті в 1959 р. там вступив на медичний Факультет, який закінчив в 1964 р. В тому ж році він здобув 2 чергові дипломи: 1. Право практики в провінції Квебек і 2. Право практики на цілу Канаду.

Молодий лікар почав практикувати (Інтерну) в шпиталях в Монтреалі, а відтак в університетській клініці Мек-Гілл. Там спеціялізувався протягом 2-ох років у внутрішніх недугах, і два і півроку в алергії. В 1968 р. викладав „внутрішню медицину" в унів. МкГілл для студентів 3-го й 4-го р. медицини, по ночах студіював й приготовлявся до чергового іспиту, який здав в грудні 1968 р. одержав диплом спеціяліста внутріщніх недуг.

Щоб вибитись на вершини свого звання, Ігор Луговий вирішив продовжувати студії з метою спеціялізації в ділянці алергії. Це стремління увінчалося успіхом; доволі тяжкий письменний і усний іспит, а в слід за тим 31-го жовтня 1969 р. диплом спеціяліста в алергії.

Черговий і найважніший етап, немов завершення медичних студій, це диплом „фахівця" — „Фелловшип". Після інтенсивних студій і праці прийшов успішний успішний письменний і усний іспит, а в слід за тим дипломом: — по англійськи . . . .

Після цих осягів д-р Луговий працює як шеф Відділу алергії при шпиталі св. Марії в Монтреалі. Там буде відкрита незабаром досвідна лябораторія для дальших студій над проблемами алергії. Д-р Луговий продовжуватиме досліди в ділянці імунології, тоб то відпорности на такі недуги, як пістряк, астма, всякі інфекції і т. п.

Щоб поділитись своїм знанням д-р Луговий буде вишколювати нові кадри молодих лікарів, які будуть приділені йому до помочі. Він вишколюватиме нові кадри військових лікарів, бо він сам лікар військовик в ранзі майора канадійської королівської фльоти, до якої вступив 1957 р.

Я. Ор.

ЛИСТУВАННЯ РЕДАКЦІЇ

ВШ. Б. П., Філядельфія: Дякуємо за дуже слушні завваги. Для вияснення згадаємо, що „Свобода" з великою фінансовою втратою для себе не приймає до друку платних оголошень, щодо яких можуть бути оправдані застереження етичноморального порядку. Відносно оголошень існують також деякі законні зобов'язання — відмову від публікації оголошення можна оскаржити в суді, якщо ця відмова подиктована картелевомонопольними причинами. Наведена Вами огида, більше ніж вистачає на те, щоб відмовитись від навіть платної реклями журналу, в якому вона була опублікована. Вашу пораду підтримують вимоги інших наших читачів. Послухаємо їх.

ВШ. І. К., Мейплвуд: Дякуємо за добре слово й матеріяли. У нас тепер великі залеглості, але матеріяли збережемо з думкою, щоб при нагоді використати. Евентуально в календарі.

ВШ. І. Д-ко, Торонто: Ваше „Вияснення" одержали і з ним познайомились, але ми не друкуємо вияснень і спростувань на матеріяли, які появляються в інших газетах.

Ділимося сумною вісткою, що 4-го січня 1970 року відійшов у Вічність у Зах. Німеччині наш Товариш Праці і Приятель

✝

БОГДАН МИХАЙЛО ЗАНЬКО-ЗАДОРЕЦЬКИЙ

ЖУРНАЛІСТ і ДРУКАР

•

ВШ. Родині, складаємо вислови щирого співчуття.

•

Замість квітів на могилу, передаємо 86.00 дол. на цілі НТШ в Сарселі, Франція.

ПРАЦІВНИКИ ДРУКАРНІ, РЕДАКЦІЇ й АДМІНІСТРАЦІЇ „СВОБОДИ" та ГОЛОВНОЇ КАНЦЕЛЯРІЇ УНС

✝

Ділимося з Родиною і Приятелями болючою вісткою з України, що дня 2-го січня 1970 року упокоївся в Бозі, на 85-му році Його благородного життя, прийнявши Святі Тайни

наш Улюблений МУЖ, БАТЬКО і ДІДО

СВ. П. МАТВІЙ ІЛЬКІВ

б. залізничий урядник на лінії Ходорів-Букачівці.

З глибоким болем:

ДРУЖИНА, ДОЧКА, СИНИ, НЕВІСТКИ, ЗЯТЬ, ВНУКИ

Замість квітів на могилу бл. п. д-ра ВОЛОДИМИРА БІЛОЗОРА зложили 100.00 долярів на Фонд Катедри св. Софії в Римі

д-р Ярослав і Христина ВОСВІДКИ

ПОДЯКА

Дня 9-го грудня 1969 року відійшла від нас з волі Всевишнього у Вічність наша Найдорожча ДРУЖИНА, МАТИ і БАБЦЯ

бл. п. Стефанія з Петрицьких МОРОЗ

довголітня учителька, директорка школи у Вербові, пов. Бережани. На скитальщині учителька школи в Куфштайні (Австрія) а в Америці виховниця СУМА.

Цією дорогою складаємо з глибини душі найсердечнішу подяку Осередкові СУМА, всім Рідним, Товаришкам Покійної, Приятелям і Знайомим, що своєю участю в похоронних відправах віддали останню прислугу Покійній, а нам виявили своє співчуття у хвилинах нашого горя.

Щиро дякуємо о. дек. д-рові Іваховому за вислови співчуття та участь у похоронних відправах. Особливо дякуємо за відвідини Покійної в часі її недуги й уділення Найсвятіших Тайн, та за провід у похоронних Богослуженнях.

Сердечно дякуємо о. Стасюкові, о. Лаптуті і о. Старухові за відслуження священичих похоронів — Парастасу з Панахидами.

Ми невимовно вдячні п. д-рові І. Мосійчукові за безінтересовну і щиру опіку в часі недуги Покійної.

Щиро дякуємо о. Старухові, пані А. Дроздовській, п. Луковському, інж. Миколі Барицькому та п. М. Лисакові за їхні зворушливі й теплі слова над домовиною на цвинтарі.

Щиросердечно дякуємо за зворушливі промови в пам'ять Покійної в часі тризни: о. шамб. д-рові Іваховому, інж. Борачкові, проф. Губці, проф. Саганові, пані Лесі Лисак, та п. М. Кузикові — ученикові Покійної з школи села Вербова.

Та ж сама наша щира подяка інж. Борачкові, п. М. Юрковому, п. М. Лисакові і п. І. Дроздовському, що допомогли нам занятись похороном.

Дякуємо щиро Організаціям Визвольного Фронту, а головно Відділові ОЖ ООЧСУ, що зайнялися влаштуванням тризни в Домі Дніпро.

Дуже дякуємо за Служби Божі за Спокій Душі Покійної, вінці та квіти.

Щиросердечно дякуємо Радіопрограмі п. Василя Шарвана за проголошення некрологів і посмертних згадок про Покійну.

Дякуємо похоронному заведенню пані Олі Слотюк за справно переведення похорону.

Хай ласкавий і милосердний Господь щиро винагородить усіх обильними ласками і всім добром.

Залишені в смутку:

АНДРІЙ — чоловік
БОГДАН — прибраний син з дружиною КАТРУСЕЮ і сином ІГОРЕМ
МИХАЙЛО — шваґер з дружиною ІРИНОЮ і сином ІГОРЕМ
Ближча і дальша Родина в Україні і на чужині

З глибоким сумом ділимося з Українським Громадянством вісткою, що дня 4-го січня 1970 року помер у Боффало на 70-му році життя

✝

ПОЕТ

ОЛЕКСА СТЕФАНОВИЧ

Народжений на Волині, був членом Празької Групи Поетів, на еміграції в ЗСА з 1949 року, належав до ОУП „Слово".

ПОХОРОН відбувся в середу, 7-го січня 1970 року в Чіктовага біля Боффало.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

ПРЕЗИДІЯ ОБ'ЄДНАННЯ УКРАЇНСЬКИХ ПИСЬМЕННИКІВ „СЛОВО"

В ДЕСЯТУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ

сл. п. РОМАНА САВИЦЬКОГО

визначного піяніста, педагога і основника УМІ

буде відслужена

у неділю, 11-го січня 1970 року

о год. 12-ій дня

в церкві СВ. ІВАНА ХРЕСТИТЕЛЯ у НЮАРКУ, Н. Дж.

ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА З ПАНАХИДОЮ

на яку запрошують Учнів УМІ, їх Батьків і все наше Громадянство

УЧИТЕЛІ УМІ в НЮАРКУ

Крім квітів на свіжу могилку мойого Улюбленого Внука

Домініка — Богдана Сташинського

якого хворе серденько так несподівано скоро перестало для нас битися, складаю 20.00 долярів на українські сироти в Европі.

У глибокому смутку

МАРІЯ СТАШИНСЬКА

East Orange — Detroit, січень 1970.

ЛІТЕРАТУРНИЙ ФОНД ІМ. І. ФРАНКА В ЧИКАГО

В Чикаго з ініціятиви поета Т. Курпіти створено Літературний Фонд ім. І. Франка в листопаді 1955 р. після першої зустрічі українського громадянства з відомим письменником Уласом Самчуком по його доповіді про завдання української літератури на вигнанні.

Ініціятиву цю громадянство прийняло прихильно. Вкоротці створено Правління Літературного Фонду з відданих цій ідеї людей і приступлено до праці.

Перший літературний Конкурс

Першою дією правління було покликання жюрі і проголошення літературного конкурсу. Роздача літературних нагород відбулася після доповіді бл. п. інж. Е. Маланюка і доньки І. Франка п. Ключко по концерті 29-го грудня 1956 р. Вислід конкурсу проголошував голова жюрі бл. п. проф. В. Радзикевич. Крім нагород, признаних за твори, уділено фінансової допомоги кільком письменникам та вирізнено деякі твори.

Другий Літературний Конкурс

Правління Літературного Фонду проголосило другий Літературний конкурс за найкращі твори 1965 і 1966 р. Проголошення і вручення літературних нагород лавреатам Українського Літературного Фонду в Чикаго 3-го грудня 1967 р. на святочній академії при участі понад півтисячі учасників з-поміж усіх прошарків української спільноти. Жюрі очолив д-р К. Біда з Оттави, а в склад жюрі входили: ред. В. Верган, ред. В. Давиденко, д-р П. Ковалів, д-р Г. Лужницький, проф. О. Одарченко, проф. В. Сварог та д-р Б. Стебельський. Першу нагороду в сумі одної тисячі дол. признано Олені Звичайній та Михайлові Млаковому за двотомовий твір „Ворог народу". Другу нагороду в сумі п'ятсот дол. дістала Оксана Керч за твір „Наречений", а третю — триста дол. подвосну розділено між трьох письменників Теодора Курпіту за „Влакитні троянди" Мирославу Ласовську за „Під чорним небом" і Володимира Несторовича за „Серця і буревії". Нагороджено також два твори для молоді, а саме: бл. п.- д-р Софії Парфанович „Карусь і ти", та Софії Наумович „Королева" в сумі по триста доларів. Фундаторами нагород по одній тисячі були д-р Теодор Ткачук і Ювілейний Франківський Комітет Чикаго. Фундатором третьої нагороди у висоті трьох сот доларів був бл. п. П. Петрушевський, власник відомої української пекарні „Лідія" в Чикаго.

Найвищу літературну нагороду „Листок із лавру Івана Франка" одноголосно признано Василеві Симоненкові, підсовєтському письменникові за збірку поезій „Берег чекань", що появилася друком поза залізною заслоною у Видавництві „Смолоскип". На заключній академії, що пройшла з повним успіхом при численно зібраній публіці, вручено приявним письменникам нагороди п. Керч, Т. Курпіті, М. Ласовській і В. Несторовичеві. Голова жюрі проф. К Біда вшанував патрона українського Літературного Фонду виголошеною доповіддю про ідейні основи творчости І. Франка.

Третій Літературний Конкурс

В цьому році Правління Літературного Фонду проголосило третій Літературний Конкурс на найкращі українські літературні твори, що появилися друком у 1967, 68 і 1969 роках. Висоту першої нагороди визначено 1200 дол., другої 800 дол., і третьої 400 дол. Роздача нагород, на підставі рішення жюрі, відбудеться в грудні 1970 р. в Чикаго під час академії - вечора української літератури. Твори письменників для оцінки жюрі мають бути надіслані до дня 1-го лютого 1970 р

Під дискусію громадянства

На закінчення цих моїх дуже котеньких інформацій про Літературний Фонд ім. І. Франка в Чикаго, хочу висловити кілька думок і дати під дискусію української спільноти у вільному світі.

Уважаю, що Літературний Фонд ім. І. Франка в Чикаго повинен стати загальноукраїнською фундацією українців поза залізною заслоною і розростися до таких розмірів, щоб міг нагороджувати не тільки твори наших письменників друковані, але і в рукописах та їх допомагати видавати і поширити його і на мистецькі твори наших музик та хорове мистецтво як також і на інші роди мистецтва. Зокрема повинен фонд відзначувати письменників та мистців у поневоленій нашій Батьківщині принаймні поза конкурсом та нагороджувати письменників за найкращі переклади з чужих мов та з української на чужі.

Фундатори нагород

Привілей і обов'язок фундувати та вручувати нагороди у згаданих галузях письменницької і мистецької творчости повинні мати всі більші і менші українські громади (скупчення) у вільному світі. Фундатори індивідуальних нагород, які високо доцінюють творчість письменників і мистців, вручували б свої нагороди переможцям особисто. Збірні нагороди передавали б представники Літературного Фонду даного українського осередку спільно з правлінням Літературного фонду (у своїй громаді), або на терені іншої громади, яку осередок, що фундує нагороди, собі запропонує. Тому всі осередки повинні мати зорганізовані комітети на місцях, для переведення всіх праць на своєму терені діяння. По уфундованні нагород, автоматично його представники входили б до центрального Правління Літературного Фонду. Установленням висоти поодиноких нагород і контролею фонду повинно зайнятися кураторія фонду, зложена з представників науки, культурних і громадських діячів, письменників, мистців і журналістів, які не беруть участи у конкурсах.

Тараса Шевченка, неустрашимого борця за волю українського народу, відзначує рік-річно ввесь український нарід як в поневоленій Батьківщині і по всіх місцях нашого поселення у вільному світі на еміграції і на засланнях. Його пам'ятники у Вашингтоні, у Вінніпеґу та в інших містах збудувала українська еміграція, щоб пригадувати народам вільного світу і нам, що Україна ще перебуває у московській тюрмі народів і жде у непохитній боротьбі справедливого „Закону Вашингтона" для себе і для всіх поневолених Москвою народів.

Так само і Іванові Франкові українська спільнота, розсіяна по цілому світі, повинна створити живий пам'ятник у формі великої грошової фундації його імени — з неї будуть користати найкращі пересмники дуже великих і безсмертних його ідей, що служитимуть національним потребам українського народу, твори якого, подібно як і Шевченка, перекладені на десятки мов народів всіх континентів.

На доказ своєї глибокої пошани до великого каменяра, напевно ніхто з українців у вільному світі не відмовиться від одноразового датку, яким кожний з нас започаткує свої скромні, але постійні пожертви до здвигнення великої фундації імени великого борця за право українського народу засісти у вільному колі народів світу.

Примінімо ж ми, українці у вільному світі, слова Франка з його заповіту і до фундації, яку повинні ми створити „пам'ятай, що на тобі мільйонів стан стоїть, що за долю мільйонів, мусиш дати ти одвіт".

Всякі запити про інформації на порушену тему, просимо пересилати до преси та в листах зі своїми грошовими пожертвами на адресу Літературного Фонду:

Ukrainian Literary Fund, 2351 West Chicago Ave., Chicago, Ill. 60622, U.S.A.

Правління Літературного Фонду старатиметься відкрити на сторінках щоденника „Свободи" окрему рубрику п. з.: Вісті Літературного Фонду ім. І. Франка в Чикаго. Всі Редакції української преси і журналів та періодиків у вільному світі просимо ласкаво довести до відома своїх читачів ці інформації про Літературний Фонд (ім. І. Франка) в Чикаго.

Адам Антонович

МОЛОДА УКРАЇНКА ЗДОБУЛА ЧЕМПІОНАТ НА КОВЗАХ В ҐРІН БЕЙ

Десятилітня Катруся Ґелецінська, дочка Юрія та Ольги Ґелецінських з Ричфільду, Міннесота (внучка сл. п. генерала армії УНР К. Смовського), взяла участь у змаганнях на ковзах в Ґрін Бей, Висконсін, які відбулися в днях 27 і 29 листопада ц. р. Молода Катруся серед змагунів, які на тих змаганнях були заступлені з 16-ох стейтів Америки, здобула найкращі оцінки з фігурової їзди і була нагороджена золотою медалею та найменована чемпіоном цієї групи на 1970 рік.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНСОЮЗУ

НЕДІЛЯ, 11-го СІЧНЯ 1970 р.

КУРТІС БЕЙ, Мерланд. Річні збори 290 Відд. С-ва НЗПД Марії о год. 2-ій по пол. в церковній залі під ч. 1506 Church St. На порядку: вибір нової управи на 1970 р. та інші важні справи. Проситься чл. прибути. — М. Хома, предс., М. Іванюк, секретар.

ЙОНҐСТАВН, Огайо. Річні збори Б-ва св. І. Хрестителя 230 Відд. о год. 4-ій по пол. у власній домівці, 924 Franklin Ave. На порядку: звіти Управи, вибір нової на 1970 р. та інші справи. Проситься чл. прибути. — М. Мартинишин, гол., П. Ліщак, секр.

ЧИКАҐО, Ілл. Збори Б-ва св. Михаїла — 243 Відд., після Сл. Божої в церковній залі св. Михаїла, 12211 So. Parnell Ave. На порядку: вибір нової управи на 1970 р. та інші справи. — М. Романик, секр.

ДЖЕРЗІ СИТІ, Н. Дж. Річні збори Б-ва св. І. Хрестителя — 270 Відд. о год. 3-ій по пол. в УНДомі при 96 Фліт вул. На порядку: відкриття, звіти Управи і Контр. Комісії і вибір нової Управи на 1970 р. Проситься вирівняти всі залеглі вкладки. — Н. Шаран, М. Баран, С. Островський.

НЕДІЛЯ, 18-го СІЧНЯ 1970 р.

РОЧЕСТЕР, Н. Й. Місячні збори Б-ва св. Йосафата — 217 Відд. о год. 2-ій по пол. в Укр. Амер. Клюбі, при 292 Гудсон Аве. На порядку: звіти управи, Контр. Комісії і заприсяження нового уряду на 1970 р. По зборах — перекуска. — В. Колданський, рекр. секр.

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

АННА КРУШИЛЬНИЦЬКА, членка УНС Відд. 20 Т-ва Згода в Гамтрамк, Міш., померла 13 жовтня 1969 р. на 89 р. ж. Покійна народилася в Україні. Полишила в 7 дочок. Похорон відбувся 16 жовтня 1969 р. на цвинтарі Мт. Олівет в Дітройті, Міш.

Вічна Їй Пам'ять!

Р. Куропась, секр.

ЮЛІЯН ТАРНАВСЬКИЙ, член УНС Відд. 353 Т-ва Запор. Січ в Ню Брансвіку, Н. Дж., помер 13 жовтня 1969 р. на 71 р. ж. Народився в Скалі, Чортківського повіту, Україна і став членом УНС в 1952 р. Полишив в смутку сина Богдана з дружиною Анною, дочку Віру з мужем Володимиром і 5 внуків. Похорон відбувся 16 жовтня 1969 р. на цвинтар св. Петра в Ню Брансвік, Н. Дж.

Вічна Йому Пам'ять!

В. Оріховський, секр.

ЕВА ЛАЗАР, членка 276 Відд. УНС, Бр-тва св. о. Миколая в Ембрідж, Па., померла 9 листопада 1969 р. на 64 році життя. Покійна народи- 23 грудня 1904 р. в Західній Україні, до УНСоюзу вступила 6 травня 1934 р. Залишила в смутку сина Воломира, дочок Олену, Дольорес і Бетті та дев'ять внуків. Похорон відбувся 12 листопада 1969 р. на укр. кат. цвинтарі св. ап. Петра і Павла в Економі Боро, Па.

Вічна Їй Пам'ять!

Йосип Білик, секр.

РОЗАЛІЯ СЛЮСАРЧИК, довголітня членка 230 Відділу УНС, Т-ва св. Ів. Хрестителя в Янґставні, Огайо, померла на 73 році життя. Покійна народилася 8 листопада 1895 р. в с. Ракова, повіт Сянок, Зах. Україна, до УНСоюзу вступила в 1927 р. Залишила у смутку сина Михайла, 3 доньки, 3 правнуки, брата Івана, сестер Олену й Юстину. Похорон відбувся 6 листопада 1969 на цвинтарі Кальварія в Янґставні, Огайо,

Вічна Їй Пам'ять!

П. Ліщак, секр.

ПАВЛО ЗУБРИЦЬКИЙ, член 271 Відд. УНС, Т-ва ім. Ів. Франка в Елмайра, Н.Й., помер 1 листопада 1969 р. на 80 році життя. Покійний народився 3 серпня 1889 р. в с. Багновата, пов. Турка, Зах. Україна, до ЗСА прибув в 1913 р., а в 1925 р. вступив в члени УНСоюзу. Залишив у смутку дружину Христину, чотирьох синів, чотири дочки, внуків та правнуків. Похорон відбувся 4 листопада 1969 р. на цвинтарі св. Николая в Горлец, Н.Й., Елмайра.

Вічна Йому Пам'ять!

І. Чопко, секр.